

Вместо заключителен параграф към главата за Крум, на читателя предлагаме неговия „Катехизис на властника“

Казват, че в личните книга на невидимозаклания хан, бил намерен следният, собственооръчно написан катехизис:

I. Същност на властта или на държавата, което впрочем е едно и също:

01. Оставената от моя далечен френски епигон Луи Четирнадесети дефиниция: „Държавата, това съм аз!“ е много по-близка до реалността, отколкото всички бръщолевения на юристи и марксисти. Тя има само един дефект — своята откровеност.

02. Властта е занаят, който се различава от този на пладнешките хайдуци по дълбоко залегналия във властника стремеж към законност. Вследствие последната, обикновеният разбойник рискува собствената си кожа, докато посоченият от бога или народа избраник, си служи с кожата на поданиците си.

03. Най-после, властта се реализира чрез институции, но последните са нищо без хората, които носят скиптри, жезли, фуражки, екселбанти и пр. атрибути и белези на властта. Ето защо, приказките на някои хитреци, че се борят само срещу институциите, а не срещу човешкия им пълнеж, са от лукаваго.

II. Цели на властта:

04. Властта е самоцел! Останалото са локуми и лакърдии, предназначени за народните тонковци.

III. Основни принципи, правила и условия за съществуването и функционирането на властта:

05. Сградата на властта почива върху насието — открито или маскирано, и неговия сурогат — страха.

06. Основният принцип, върху който е изградена сломената машина, е демократическият централизъм.

Неговата същност се състои в следното: Веднъж: конституирана, пирамидата от стъпаловидно разположени кръгове на властта (с помощта на боздугана или конституцията), тези от по-нисшата степен дължат сляпо подчинение спрямо членовете от по-висшестоящия кръг.

Строгото спазване на този принцип е в интереса и на висше, и на нисшестоящите.

Съобразно механиката на демократическия централизъм, придвижването по стъпалата на властта е винаги еднопосочно: отдолу-нагоре. Движенията в обратна посока са равносилни на падане във водите на Лета.

07. Втори основен принцип на властвването е, да не се дискутират принципите, върху които то е построено! Всеки въпрос, чиято непосредствена цел не е укрепването му, се отстранява и задушавана автоматично.

Възможни и желателни са само творческите и градивни дискусии!

08. Пълното подчинение на по-нисшите началства пред по-висшите от всички слоеве на пирамидата, чак до самия (?) връх, е още едно от абсолютните изисквания и условия за солидността на властта.

Всяко неподчинение трябва да завърши с изритването на възгорделия се чиновник, и изпращането му в обора при другите дойни крави от общонародното стадо.

09. Възездие за подчинението си пред едрите властници, дребните получават чрез правилото, съобразно което първите никога не упражняват властта си директно върху поданиците. Това е привилегия, предоставена на властниците от най-нисшите кръгове. Така напр., ако ребрата на поданика „Х“ трябва да бъдат натрошени и гърба му направен на корем, защото „попържал царя“ или „подронвал авторитета на ръководните другари“, това в никакъв случай не се извършва от началника на окръжното управление на МВР и още по-малко от министъра. То е

прерогативът на местния партиен дерибей или на общинския милиционер. Спазването на това правило на обратната връзка в системата на властта, е абсолютно задължително и трябва да се съблюдава стриктно на всички нейни нива!

10. Правилото за разделение и разпределение на властите и ненамеса в чуждия периметър е реципрочно. Нисшите органи на властта са олицетворение на функции на господство върху част от населението в определена географско-административна област. В нея те упражняват своята власт по прецизен и негласен правилник. Всяко посегателство към парцелите власт и пълномощията на висшестоящите в йерархията органи и властници, се счита за антидържавен акт и се наказва с всичката строгост на милиционерско-административното право — скрито и покрито.

11. Действията и мероприятията на властта: обири, насилия, привилегии, посрещане и изпращане на делегации, банкети, командировки и т.н., в пистите етажи на властта са миниатюрно копие на тези от върха. Те трябва да получат благословията и съгласието на местния партиен комитет, който пък от своя страна е контролиран от пълномощници на по-висшестоящото звено в йерархическата пирамида.

III. Генезис на властта. Селекция на кандидат-властниците и функциониране на звената от нисшите етажи на йерархическата пирамида.

12. Властникът подбира „хора от особена материя“ (Йосиф Джугашвили), които са надрасли доброто и злото. Същевременно те са признали неговото водачество и не проявяват никакви апетити към топлото му местенце на „пръв между първите“.

13. Веднъж: създаден ръководният кръг на властта, всеки негов член възпроизвежда същите функции и подразделения в повереното му ведомство или област, образувайки кръг от втора степен. Последният е свързан с връзките на йерархията, които предполагат подчинение нагоре и господство надолу.

Разпространявайки се в дълбочина и ширина, този метод води до вплитането на всичко и всички в мрежата на властта. По този начин кръговете от последната степен обхващат и последната паланка, учреждение, войсково поделение или полицейски участък. Бидейки всеобхватна, йерархията на властта не търпи вакууми... и не оставя място за свободния човек. Крайният резултат от нейното разстилане е превръщането на всички в господари и слуги. От само себе си се разбира, тези отношения са научно етажирани.

14. След като машината е пусната в ход, властникът и неговият антураж си плюят в устата и се задължават да пазят „свята“ държавната тайна, т.е. да не откровеничат с простолудието по отношение същността, целите и методите на властта. По неписана договореност, те се пазят далече от любопитните очи на непосветените. Защото „покритото мляко котки не го лочат“.

15. Селекцията на кандидат-властниците се възлага на местните партийни комитети, (Дали партийният авангард се състои от потомствени боили, или лумпенизирани катили, е обстоятелство, което с нищо не променя същността на историческия процес.)

Минали през иглените уши на партийния контрол, новопосветените са въведени в подземията на властта и теоретично могат да започнат катеренето към върховете (?). (Теоретично, защото на това право се противопоставят най-енергично роднинството и наследяването на парцелите власт и привилегии в по-горните етажи. Но колкото и да са илюзорни „равните възможности“, тяхното прокламиране е много важно за поддържане на сцеплението между пластовете на властническата пирамида и избягването на трусове в долните (?) слоеве.)

16. Одобрените бъдещи властници, които минават през повече или по-малко дълготраен стаж, се задължават:

а) Да доносничат за всичко и всички, не изключвайки и собствените си баща и майка. (Доносът срещу висшестоящи „другари“ се препоръчва само ако е изискан от още по-висшестоящи.) Изобщо доносите във всички сфери на властта се подчиняват на вече прокламирания принцип на демократическия централизъм: Раболепие и сервилност нагоре, бруталност и безцеремонност — надолу.

б) С пълно подчинение спрямо общодържавните интереси, което на езика на посветените означава — на заповедите на висшестоящото началство.

в) Влезният веднъж: в мрежата на властта няма право да я напуска по друг начин, освен с краката напред, или с изхвърляне от системата, като чуждо ней тяло, което е равностойно с първата форма на излизане от играта. Единственото движение, което е позволено, в случай че бъде заслужено, е това към следващото стъпало.

г) Всяко фамилиарничене и интимничене с външния спрямо властта плебейски свят, е строго забранено, както за кандидата, така и за и мишия, вече солиден стаж: в машинарията на държавата, Всяка жаба трябва да си знае гола! Противоестествените сношения с народа в болните етажи, са допустими само по инструкциите и под контрола на тайната полиция.

17. Масата от индивиди, ако така могат да се нарекат новопосветените властогонци, са разглеждани и употребявани като средство (инструмент, оръдие) за изпълнение на задачи, които целят укрепването и разширението на властта над обществото.

Отделните дребни изпълнители не трябва да познават дълбоката същност и смисъл на основния план на властническото мироздание, а само поверените им детайли. Разбира се, за да се фанатизират и ентузиазират в изпълнението, освен материалния стимул, те трябва да бъдат подковани в идеологическите налбантници. За целта, агитпропи от семинарии, дервишки, яничерски, талмудистки или партийни школи, им излагат високопарно и фалшиво, с нищо незадължаващи общи приказки, величието на делото, в което те са извикани „от историята“ да бъдат съучастници.

18. Йерархическата многоетажност и наличието на по-равни сред равните, води до различна степен на посветеност в тайните на държавническото изкуство и задкулисите мистерии на властта. В сложната пирамидална плетеница, нисшите дължат абсолютна откровеност пред по-висшите. И обратно, последните дозират, по твърдо установен регламент, количествата информация в обратна посока — отгоре надолу. Напускайки сферите на властта, тези количества трябва да клонят към нула, когато са предназначени за закрепостените верноподаници или овчедушни данъкоплатци.

Структури на властта

19. Сферата на приложение на властта и броят на апаратчиците има тенденция да се разширява непрекъснато, вследствие:

а) Известните закони на Норткот Паркинсон, присъщи на всяка бюрократична система — ханска, британска или народо-демократична.

б) Увеличение на броя на поданиците или квадратните километри.

в) Разнообразието на задачите, които се поставят в процеса на установяването, поддържането и разширението на властта.

г) Особеностите на „текущия исторически момент“, свързани с вътрешното и международно положение на господстващата каста или класа.

Комбинираното взаимодействие на гореизброените фактори води до удължаването на йерархическата стълба и специализирането и разпределението на функциите във властническия екип.

20. Последното води до конституирането на различните институции, чиято съвкупност образува държавата. Лъвският дял от тях се пада на репресивните: полиция (явна и тайна), армия, шпионски служби, съд, затвори, концлагери, палачи. Без тях държавата би била безгръбначна моллюска. Следват институциите, свързани с набирането на средства, необходими за издръжката на многоликата класа от господари или, което е същото, „слуги на народа“, които както вече се знае, винаги представляват „честта, съвестта и ума на епохата“. Финансовите проблеми на Държавата се опростяват значително, когато икономиката е етатизирана и бирникът е едновременно и собственик на „средствата за производство“. И на последно по място, но може би не и по важност, са институциите за „морално-политическо“ оглуляване на поданиците: преса, радио, телевизия, училища, университети с техния клир или агитпроп. И всичко това, оплетено в мрежите на дублираща административна и партийна бюрокрация, която е коронована с министерства, правителства, парламенти, държавни съвети, централни комитети и пр. символи и

седалища на върховната власт.

21. Гореизброените процеси на диференциация образуват основата на толкова скъпото на Монтескьо и останалите конституционно-демократически шарлатани, разпределение на властите: законодателна, изпълнителна и съдебна. Независимостта на последните е съвършено илюзорна, ако се вземе под внимание техният общ интерес. А както се знае „Интереса клати феса!“

Смешението на функциите на трите власти, или на поделенията им, се констатира във всеки момент, в който хидрата на недоволството се навдига срещу държавния ред. Тогава армията поема функциите на полицията, правителството тези на „народното“ събрание и извънредните съдилища — ролята на палача!

Честите административни реорганизации, при които наказателните институции (затвори, лагери и т.н.) минават от МВР към М-вото на правосъдието и дори на културата и образованието, и обратно, са още едно доказателство за това, че т.нар. разделение на властите е само един конституционен фарс.

Ако понякога във властта се засилват черти, които на езика ни улицата се наричат „демократичност“, те се дължат само на нейната слабост и огъване пред натиска на разюзданите тълпи. Следователно, „демократията“ е симптом на *старческа дегенерация на властта*.

I. Финансиране на властта.

22. Както вече бе казано, размножението на „работниците“ от институциите, изброени в предишния параграф, се извършва съобразно законите на известния английски проф. Паркинсон — в геометрична прогресия. Последното обстоятелство превръща въпроса за набиране на средства във въпрос витален и кардинален за властта.

23. Източниците за набиране на необходимите финансови средства са:

а) Облагане на трудолюбивото народно стадо с данъци, когато то работи „на своя сметка“, или чрез директно прибиране на частта, наречена „труд за обществото“, когато то работи с държавните, т.е. „общонародни средства за производство“. Тази част варира от 10% (или десятък, който блаженствуващата под сянката на султаните рая е дължала на държавата), до 90%, т.е. девет/десятък, както е при стоково-паричното стопанство, в условията на развития социализъм.

б) Военни обири на съседите, чието разнообразие изпъстря страниците на външнополитическата история на всяка държава.

Докато първият начин е предоставен на нисшите звена от йерархията на властта, то вторият е прерогатив само на върховната власт, която го организира като високопатриотичен подем и общонародна инициатива.

24. Събраните средства се предават на висшестоящите институции, и така чак до върха на пирамидата, който единствен е упълномощен да разпредели тези средства надолу — според силата на отделните властници и значимостта на новозаплануваните мероприятия. (*Силата на отделния властник е право пропорционална на сборната глупост на поверените му поданици!*)

II. Отношение на властника към членовете на обществото, върху което е издигната пирамидата на властта и тяхното категоризиране.

25. Ако властникът допуска на думи, и почти никога на дело, определени компромиси спрямо окръжаващото го народно стадо, то е само за да може по-добре да го възседне. То не заслужава нищо друго, освен неговата ненавист или презрение (в зависимост от текущия момент). И толкова по-зле за него, ако се остави да бъде воден от чувствата и връзките на добродушие, любов или приятелство. Той не е никакъв властник, ако подобни връзки могат да спрат ръката му или накарат окото му да мигне.

26. С цел завладяването на властта над обществото, властникът може (и често е задължен) да живее в него. Той трябва да проникне навсякъде — във всички слоеве, институции, организации, променяйки езика и цвета си като хамелеона или козината като вълка, но винаги запазвайки вълчия си нрав на властник.

27. С оглед по-лесното овладяване на властта над това мръсно общество (за което

той често, подобно Калигула, съжالياва, че няма една-единствена глава за отсичане), властникът го разделя на няколко категории. При класификацията си, както във всички други свои мероприятия, той не се ръководи от чувства на омраза или любов, а единствено от гледна точка на степента на полезност или вредност на даден индивид за каузата на властта изобщо, и неговата лична в частност.

Помнейки, че той не признава (освен на думи) равни, и че обществото е разделено на две: На едната страна е той — властникът, а на другата — остатъкът на обществото, то този остатък се разпределя в следните пет категории:

28. Към първата категория — т.нар. службаша, принадлежат всички, които срещу прилично възнаграждение са готови да изпълняват всякакви заповеди.

В еволюционните епохи, а те обхващат 99% от историческото време, тази категория е най-сигурната опора на властта. Ето защо нея властникът трябва да търси (разбира се, не като четирилистна детелина, защото при днешните условия тя се намира сравнително лесно: Почти на всяка случайна извадка от петима граждани, поне един ще приеме да нахлузи милиционерската фуражка или галонираната униформа), и да я пази като зеницата на очите си, защото без нея властта не може да съществува.

29. В следващата (от гледна точка на полезността) категория влизат всички тези, които декларираат, че не се интересуват от „политиката“. Тези, които са индиферентни към обществените промени, и на които е все едно кой за какво се бори в обществото. Тази блатна категория е изворът на поданиците в едно царство. Тяхната важност е почти равносилна на тази на първата категория, ако не и по-голяма. Защото без поданици и службашите са немислими.

Тази категория не граби и не потиска, но благодарение на нейното равнодушие и овчедушие съществуват и грабежът, и потисничеството — тези иманентни атрибути на властвуването.

30. По средата на тази класификационна скала се намират властогонците и конкурентите. Отношението към тях е двойствено, защото, от една страна, приели принципите на властвуването, те са братя по чувства на всеки властодържец. Техните амбиции са резервоарът на всички, които се стремят към властта или я упражняват. Но, от друга страна, те са конкуренти, чиято ръка не би трепнала — в подходяща обстановка, при нанасянето на братоубийствения удар, когато се касае за поемане бремето на властта.

Горепоменатата двойственост се изразява в това, че, от една страна, властникът иска да спечели тези по-малки братя за своята кауза, стига те да се задоволят с второ— и третостепенните роли в театъра на властта. От друга страна, когато те посягат към неговите прерогативи, той трябва да ги изпрати в царството на сенките. Извършвайки братоубийството, в последния случай, той не трябва да съжالياва за нищо, нито да се оставя да бъде раздиран от противоречието между чувства и дълг. Защото, „Братството си е братство, но сиренето е с пари!“

31. В последните две категории се намират богомилите — със или без пушки. Това са най-зловредните за „общонародните интереси“ категории. Те нямат друго желание или мисъл в главата си, освен крушението на деликатната машина. Спрямо тези категории, властта не трябва да знае пощада!

Коя смърт ще се избере: бавната или мълниеносната? — е само въпрос на удобство. Важното е властникът да помни, че по отношение на тяхното систематично и педантично задушаване и изстребление, споровете могат да бъдат само от тактическо естество. Принципиният въпрос относно тяхната съдба, е решен веднъж: и завинаги. И не подлежи на обжалване и преразглеждане.

(Детайли относно подразделението, шпионирането и предвидените за четвърта и пета категории Мерки за неотклонение и оземление, любопитният читател може да намери в централната и окръжни картотеки на ДС, която с постоянство и завидно трудолюбие е изработила техните полицейски досиета.)

III. Показното отношение на властника към народа.

32. Колкото и дълбоки да са презрението и омразата му към плебса, особено когато последният не проявява дължимото страхопочитание към властта, истинският

властник е длъжен, в интереса на вечността, дори когато съсича или разстрелва народа да му разяснява, че това се върши в негово име, и че кръвопускането е абсолютно полезно за народното здраве.

Затова даже когато властта е в ръцете му по силата на божието благоволение или историческата необходимост, без да говорим за „народния вот“, той трябва да се допитва до „общественото мнение“. Последното има много лица. От събранията, на които опитоменото боилство е истинският „изразител на народните стремежи и идеали“, до известните пи ОФ-изборни победи — с 99.99%.

III. Отношение на властника към „съратниците“ му.

33. Истинският властник няма приятели. В параграф 7-и на този катехизис вече формулирахме принципите на категоризиране на екземплярите от рода Номо Sapiens. Тук само ще повторим, че критерият, съобразно който той определя становището си към „ближния“, е полезността или вредността на последния... за каузата на неговата лична власт.

34. Въпреки хладината, която лъха от предишната алинея, не е излишно да се напомни, че сградата на властта почива върху пълната солидарност на властниците *срещу* народа.

Малки или големи, ние момеем да плуваме като лайно над народните води, само докато сме единни. Цената, която трябва да се заплати за участието във властта, е признаването на демократичността на йерархическия централизъм и произтичащото от него неравно разпределение на предоставените ни от провидението и народа... *зелници* .

35. Макар че йерархическата стълба поражда неравенството и сред властниците, нископоставените трябва винаги да помнят, че те стърчат поне с една глава над плебеите. Само това предимство да беше, властта си струва да бъде бранена със зъби и нокти.

Нека още се помни, че като премия за послушанието и изпълнителността всеки „мой хранен човек“ и „здрав наш другар“ ще получи пълно всеопрощение, и на небето, и на земята, за престъпленията си, когато те са насочени срещу брашния чувал.

Гарван гарвану око не вади!

Личните качества на властника

36. Стъпвайки на пътя към висшето общество, властникът загубва отнапред всички човешки качества. Той няма вече никакви други интереси, чувства, привързаности, мисли и страсти, освен тези, които го водят към завоеванието на все по-големи късове власт. Всичко в него е погълнато от една-единствена и постоянна цел — изкачването на върха на пирамидата на властта.

37. Не на думи, а на дело истинският властник е скъсал с всички морални ценности и условности на „простите хора“. В последните той вижда само потенциални слуги или врагове. Главната цел на неговия живот е безпрекословното подчинение и употребата на едните, за постигане на поставените му от провидението и историческата необходимост върховни, и понятни само нему идеали и елиминирането на другите от житейския му път.

38. Властникът презира дълбоко всякакви програми и принципи. От всички науки той познава и признава само една — науката за управлението, или което е същото — за пасенето и стрижбата на човешкото стадо. Останалите науки той отдава под аренда на носителите на вечнотърсеция, любопитен човешки дух при едно условие — че те са готови да продадат първородството си срещу паница казионна леща.

39. Той презира дълбоко т.нар. обществено мнение, освен ако то съвпада с неговото собствено. Същото отношение властникът има и към т.нар. обществен морал.

Морално за него е всичко, което съдейства за установяването на безразделната му власт над овцеподобните поданици, и безнравствено и престъпно — всичко, което пречи за постигането на тази единствена, имаща стойност в неговите очи цел!

40. Знаейки, че властта е рентабилен занаят, той трябва винаги да помни, че като

контрапарти на рентата, този занаят е рискован. И често се заплаща с главата. Не забравяйки колко изобретателна в отмъстителността си спрямо падналите властници е многоглавата хидра, наречена народ, истинският властник трябва да изхвърли от душата си всякакъв романтизъм, сантиментализъм и ентузиазъм, когато се поставя на карта основният въпрос на властта: *Кой — кого?* Лаконичен отговор на този въпрос са дали моите талантиливи ученици от БКП:

„С кръв сме я взели, с кръв ще я дадем!“ След като властническото сладострастие му е станало втора природа, във всеки помисъл и действие той трябва да се ръководи само от студената политическа сметка. И в нея той не трябва да намира други интереси, освен личните си, и от само себе си се разбира тези на... роднините си. При условие, че те не са разядени от червея на едиповия комплекс.

41. Властникът е безпощаден и безцеремонен към т.нар. народ! Последният разбира само от един език — този на камшика. Загубил всякакви младенчески илюзии, истинският властник трябва да помни винаги, че войната му с готовите да го разкъсат във всеки момент на слабост поданици — тайна или явна — е война не на живот, а на смърт!

Властник, който търси обичта и благодарността на поданиците си, е кретен и „смад — благовонна“!

Аз казах!!!

Свитък четвъртий

Дръж се настрана от подчинените си, за да не ти се случи нещо, което никой не може да предвиди! Не ги приближавай в своята самота! Не откривай сърцето си на своя брат и нямай никакъв приятел! Дори когато спиш, нека сърцето ти бъде будно, защото ти няма да имаши ни един другар в деня на нещастieto!

Съвети на фараона към сина му

Египетски папирус

Кралят трябва да се съмнява във всичко и всички! В своите приятели, в своите жени, братя и най-вече във вероятния престолонаследник, защото принцовете, както раците, имат всеизвестната склонност да разкъсват бащите си!

„Артахастра“

Наръчник на индуските деспоти